

S pomočjo dobodelnih prispevkov je začel delovati Planet 47, center za Downov sindrom

Lukšič: "Ponosni, da smo ljudje"

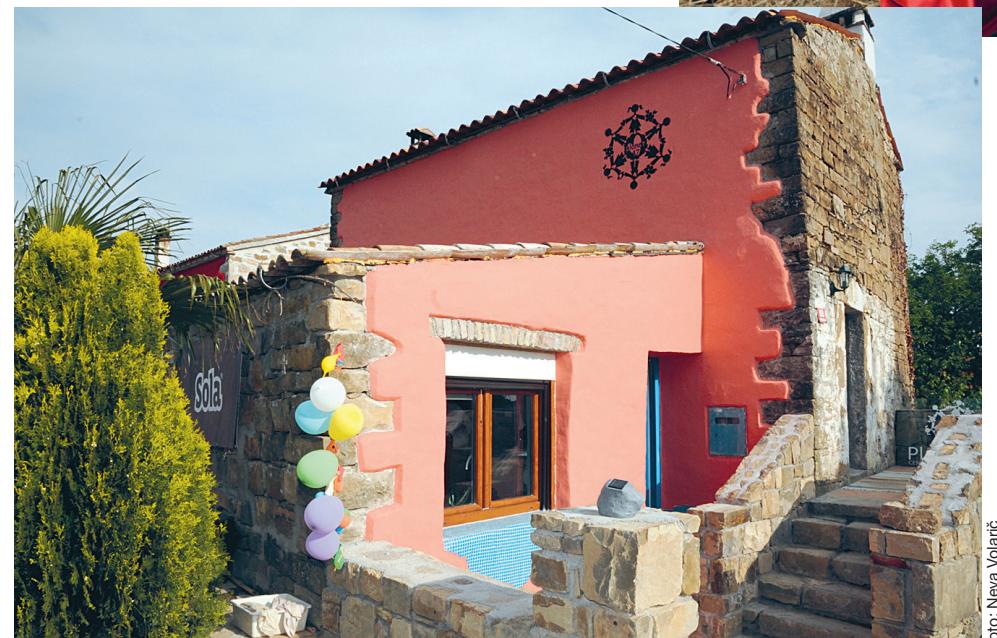
V zaselku Hrbatini pod Koštabono so v uporabo predali prvo hišo Planeta 47, centra za Downov sindrom. Projektu, ki je nastal iz civilne pobude in se napaja v glavnem z dobodelnimi prispevki, sta srečo zaželela Igor Lukšič, minister za šolstvo in šport, ter Jani Bačič, podžupan MO Koper.

KOŠTABONA ▶ Minister Igor Lukšič se je na otvoritvi v petek zahvalil Gaii in Alani Asti za njuno pobudo in trud, da je zaživel center, v katerem bodo svoj drugi dom našli otroci in odrasli z Downovim sindromom. "V imenu države se zahvaljujem vsem, ki so prispevali denar, in vsem, ki se trudijo, da smo lahko danes ponosni, da smo ljudje," je dejal Lukšič.

Država pri investiciji ni neposredno sodelovala, na pobudo staršev otrok z Downovim sindromom pa bodo spremenili zakon o posebnih potrebah. Zavod za napredne komunikacije, nosilec projekta Planet 47, pa bo pridobil status zavoda v javnem interesu.

Foto: Neva Volarič

Obnovljena istrska hiša, v kateri bo deloval Planet 47

Jani Bačič, Igor Lukšič ter Alan in Gaia Asti (z desne) so skupaj s številnimi obiskovalci zapoklali nastopajočim na otvoritvi

Tudi koprski podžupan Jani Bačič ni skrival navdušenja nad postorjenim. "Ko sem se vozil po novourejeni cesti in ko sem videl, kako lepo podobno je dobilo novo središče, sem bil navdušen," je priznal Bačič. Cesto je uredila občina, ki je zavodu tudi omogočila stavbno pravico na občinskem zemljišču. Podžupan je obljudil pomoč tudi v bodoče, predvsem pri pridobivanju denarja iz evropskih skladov.

Center za Downov sindrom bo tako lahko začel delovati že ta mesec. "Ceneje

bi bilo, če bi staro istrsko hišo porušili in zgradili novo, a se za to nismo odločili," je pojasnil Alan Asti in poudaril, da so pri adaptaciji uporabili izključno naravne materiale, kar bo uporabnikom centra zagotovljalo prijetno in zdravo bivanje.

Za adaptacijo 138 kvadratnih metrov stavbnih površin in treh dvorišč za delavnice na prostem so porabili 168.000 evrov, vrednost vloženega prostovoljnega dela pa ocenjujejo na 100.000 evrov. Uredili so tudi kopalcico in sobo z dostopom za invalide.

"V investicijo so vključeni tudi nakup polovice hiše, ki je sedaj last zavoda, vsa infrastruktura in arhitekturni projekt celotnega centra, ki ga bomo še dograjevali," pojasnjuje Gaia Asti. "S tem smo porabili denar, ki smo ga zbrali na dobodelnem koncertu lani, in se še nekoliko zadolžili."

Prva delavnica na Planetu 47 bo že ta mesec, do konca septembra pa bodo izpeljali še tri. Vizija zakoncev Asti je, da v Koštaboni zraste mednarodno središče za Downov sindrom.

ALJA TASI

FELJTON

Mojca Širok: Zgodbe o italijanski mafiji

(8.)

Oblast brez obrazza

"Ubil sem Giovannija Falconeja. In ni bilo prvič. Z avtomobilom bombo sem ubil sodnika Rocca Chinnicija in njegove osebne stražarje. Odgovoren sem za ugrabitev in smrt malega Giuseppeja di Mattea, ki je imel trinajst let, ko smo ga ugrabili, in petnajst, ko smo ga ubili. Osebno sem izvedel in ukazal več kot 150 umorov. Še danes se ne spominim imen vseh, ki sem jih ubil. Več kot sto, a gotovo manj kot dvesto. Veliko sem jih zadavil. Njihova trupla sem nato raztopil v solni kislini. Nekatera sem pred tem poognil na žaru, ki smo ga sestavili prav za to. Trupel namreč velikokrat nismo mogli puščati zakopanih naokoli: tvegali bi, da bi zato povedal kakšen skesanec,

za preiskovalce pa bi posmila dragocene sledi."

Tako Brusca začne knjigo, ki jo je o njegovem življenju z njegovim sodelovanjem napisal palermski novinar Saverio Lodato. Brusca je kmalu po aretaciji postal skesanec. Najprej je poskušal policijo speljati na napako sled, nato je zares spregovoril. Priznal je več kot sto umorov, policiji pa je priskrbel pomembne informacije, ki so pripeljale do številnih aretacij in pravnomočnih obsodb.

Povedal je, da so Falconeja nameravali ubiti že leta 1982, a so se nato raje prej spravili na Chinnicija. Leta 1984 so v gmajni pri San Giuseppe Jatu preizkušali bazuko, s katero bi streljali na Falconejev blindirani av-

tomobil, a niso mogli dojeti, kako deluje. Leta 1987 so načrtovali atentat v palermskem kopališkem bazenu, kamor je Falcone nekajkrat na teden hodil plavat, a je bil

Še danes se ne spomnim imen vseh, ki sem jih ubil. Več kot sto, a gotovo manj kot dvesto. Veliko sem jih zadavil.

težko izvedljiv. Leta 1989 jim je spodletel atentat v obmorski hiši v Addauri, kjer so razstrelivo pustili kar v torbi na plaži, detonirali pa bi ga, ko bi šel Falcone plavat, a so ga varnostniki prej odkrili. "Falconeja sam ni-

sem nikoli spoznal," je povedal Brusca, "a moja čustva do njega so bila enaka tistim vseh članov Cose nostre: bil je prvi tožilec po Roccu Chinniciju, ki nas je uspel resno spraviti v težave, tisti, ki je sprožil pojav sksesancev, ki je pripravil, čeprav ne sam, prvi maksiproces proti nam. Uspelo mu je vstopiti v Coso nostro – zato ker je razumel njeno logiko in zato ker je našel pravi ključ. Sovražili smo ga. Od nekdaj smo ga sovražili."

Smrt je na Falconeja prezala nepreknjeno deset let, edino obdobje, ko je prišel ukaz, naj se blokirajo vse dejavnosti v zvezi s tem, je bilo januarja 1992, ko se je čakalo na odločitev vrhovnega sodišča v zvezi z maksiprocesom. Ko je to sodišče potrdilo nižjestopenjske sodbe, je morilski načrt, ki je imel zeleno luč že desetletje, stekel z neomejeno hitrostjo.

Avtocesto so izbrali, ker se je Falcone vsak konec tedna,

potem ko se je z letalom vrnil iz Rima, po njej odpeljal v Palermo. Razstrelivo so v podzemni jašek do polovice avtoceste namestili tak, da so ga tulec za tulcem, 12 tulcev po 25 kilogramov in enega po 35 - v tega so položili detonator -, odpeljali z rolko. Brusca je povedal, da se je bilo težko plaziti v ozkem rovu in pred sabo potiskati razstrelivo, zato so se nazadnje sami ulegli na rolko in tulce potiskali z nogami, iz jaška pa so jih na plano potegnili z vrvjo. Potem so vhod v jašek zatrili z grmičjem in čakali na priložnost. Glede na predvideno hitrost so izmerili, na kateri točki je treba pritisniti na sprožilec, da bo eksplozija avto zadela v polno.

Na tisti točki so ob robu avtoceste pustili star hladilnik (Falcone, ki je vozil, bi se skoraj lahko rešil, saj je le malo pred hladilnikom zmanjšal hitrost, ker je soferju na zadnjem sedežu

podajal svezenj ključev, zato je glavni sunek zajel avtomobil, ki je vozil pred njim). Izvidnice so sporočale, kdaj bo konvoj odpeljal iz Palerma na letališče, kdaj bo avto s Falconejem startal z letališča. Dvakrat so ga zgrešili, ker niso bili na mestih, ko se je peljal mimo, tretjič so ga ubili. "Ni bilo enega samega poka, ki bi naredil bum. Ponavljali so se, ker so tulci eksplodirali drug za drugim. Slišalo se je kot tututum, tututum, tututum. Če sem iskren, je osupnilo tudi mene."

Se nadaljuje

Knjiga je izšla pri založbi Mladinska knjiga.

Vse matice in avtocestne pravice so last Mladinske knjige.
www.emka.si
080 12 05

